

соймі в обороні прав українців, а навіть через т.зв. польсько – українську згоду.

Теперішні українські партії та їхні послі сліпі на це, що поляки ніколи не будуть числитися з порожніми словами, а права для себе зможемо виборити тільки силою. Тільки перед нашою силою буде уступати Польща і тільки з нею будуть рахуватися другі держави.

Також всякі „згоди” для нас шкідливі, бо поляки будуть з нами годитися так довго, доки це їм буде потрібно. Колиж вони стануть сильними тоді їм наша згода буде непотрібна і вони почнуть нас наново нищити, нінащо не оглядаючися. Згода слабшого з сильнішим усе виходить на користь сильнішого, а приносить погубу слабшому.

Сьогоднішні українські послі затратили настільки почуття національної честі, що після більше як 10-літнього гноблення українського народу поляками – вони по приятельськи стискають руки поляків, на яких ще не засохла українська кров. У своїй трусливості та нікчемності теперішні українські послі стали на боці хрунів – угодовців та самі кують кайдани для українського народу.

Тільки в Українській Державі український народ зможе свobodно розвиватися та поліпшати свою долю, а саодиноким способом визволитися є українська національна революція. Український народ повинен бути все до того приготований, щоби у відповідну хвилю, наприклад з нагоди недалекої війни збройно повстати проти польської держави.

Революційну боротьбу українські маси повинні починати від зараз. До боротьби проти Польщі повинно українське громадянство уживати всіх способів, якими тільки розпоряджає. Кожний вияв польського гніту мусимо відповісти подібною відплатою. Коли розв'яжуть нам товариство якенебудь, зруйнуймо польське товариство. Коли поліція розжене віче, загальні збори і т.п. – запротестуймо ділом проти безправ'я. Коли поліція знущається над людністю, поражуймося з одним, другим поліціантом у чотири очі. Коли двір визискує село або фабрика робітників, застрайкуймо, це є відмовмося працювати так довго, доки не дістанемо такої платні, якої жадасемо. Учителям-полякам відмовмося продавати молоко, яйця і т.п. По корчмах вибиваймо вікна, товчім пляшки з горілкою, а жидів проганяємо зі села.

Перед нами до вибору: або піти наугоду і згинути під польським обухом, або виступити збройно проти Польщі і за ціну крові здобути власну державу, щоби в ній зажити власним, свobodним життям.

За що борються українські націоналісти-революціонери?

ЗА УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ – Проти поневолення української нації Московськими...*

* Документ не повний, очевидно, бракує останньої сторінки.

БРОШУРА РЕФЕРЕНТА ПРОПАГАНДИ ОУН ЗАКЕРЗОНЬСЬКОГО КРАЮ ВАСИЛЯ ГАЛАСА 1945 р.

Питанню українсько-польських стосунків було приділено значну увагу при розробці загальної стратегії українського визвольного руху. Справа не лише в тому, що поляки були найбільшчими сусідами українців. Згідно з концепцією, розробленою ідеологами ОУН та УПА, саме поляки, які після Другої світової війни опинилися в однаковому з українцями політичному становищі, визнавалися їх стратегічними союзниками у перебудові міжнародноправової системи за принципом “Воля народам! Воля людині!”, що гарантував відродження польської та української держав на їх етнічних теренах. Саме тому з-поміж листівок українського підпілля, звернених до представників інших національностей, найбільше адресованих нашим західним сусідам¹. До питання українсько-польських стосунків зверталися у своїх статтях провідні діячі українського визвольного руху: Василь Мудрий², Мирослав Прокоп³, Михайло Палідович⁴, Зиновій Тершаківцев⁵.

Однією з праць, присвячених цій темі, є брошура “Українсько-польські взаємини на тлі історії”. Її написав Василь Галаса, на той час заступник провідника ОУН на Закарпатті, референт пропаганди цього краю*. Цю

¹ Роман Дрозд у розділі “Ставлення ОУН-УПА до Польщі і поляків” наводить за період 1945-1947 років шістнадцять різноманітних звернень до польського народу. Див.: Дрозд Роман. *Українська Повстанча Армія*. – Warszawa, 1998. – С.138-206. Очевидно, таких звернень було більше, проте не всі вдалося знайти.

² Борович Я. В. *Україна і Польща // Ідея і Чин*. – Ч. 4. – 1943: Літопис Української Повстанської Армії. – Торонто, 1995. – Т. 24. – С. 190-197.

³ Садовий О. С. *Куди прямують поляки // Ідея і Чин*. – Ч. 7. – 1944: Літопис Української Повстанської Армії. – Торонто, 1995. – Т. 24. – С. 298-305. У 1944 р. ця робота вийшла окремою брошурою.

⁴ Карпатський Л. М. *До польсько-українських взаємин // Ідея і Чин*. – Ч. 6. – 1944: Літопис Української Повстанської Армії. – Торонто, 1995. – Т. 24. – С. 271-276.

⁵ Чагрів Ф. *Польське питання. Видання українського підпілля 1944 року. На жаль, поки не знайдено цієї роботи. Масмо лише згадку про неї в ряді інших повстанських публікацій та у їх списку, укладеному Содолем*. Див.: Содоль П. *Українська Повстанча Армія. Довідник 2*. – Нью-Йорк: Пролог, 1995.

* Галаса Василь (1920-2002), псевдо «Орлан», «Назар», «Зенон Савченко», «В'юн», «Шрамченко», «Дніпровський». Народився в селі Білокриниця на Тернопільщині. Член ОУН з 1937 року, провідник Юнацтва ОУН Тернопільської округи. У 1943-1945 рр. – провідник ОУН Перемиської області, у 1945-1947рр. – заступник крайового провідника ОУН Закарпаття Ярослава Старуха, референт пропаганди цього краю. Протягом 1948-1953рр. – провідник ОУН ПЗУЗ, член Проводу ОУН, командир УПА-Північ. Рішенням УГВР йому присвоєно звання полковника. Захоплений у полон МГБ 11 липня 1953 року. Звільнений за амністією у 1960 році, відтоді мешкав у Києві. З 1990 року – заступник голови наукового відділу Братства ОУН-УПА.

брошуру, як і інші пропагандистські роботи, автор підписав псевдонімом «Зенон Савченко». До теми українсько-польських стосунків Галаса звертався неодноразово. Він, зокрема, був автором частини вже згаданих листівок, звернених до поляків, аналітичної праці «Польща перед виборами», виданої українською та польською мовами 1946 року⁶, а також інструкції «Рейди і політично пропагандивна робота серед польського населення», виданої того ж року⁷ і призначеної для вояків, які мали здійснювати рейди польськими землями

Василь Галаса

Однією з найважливіших праць В. Галаса на цю тему є передрукована тут публікація «Українсько-польські взаємини на тлі історії», видана українським підпіллям окремою брошурую в 1945 році⁸. Протягом 1945–1946 років вона була перевидана сім разів – по три українською та польською мовами та один раз англійською⁹. Цей факт яскраво засвідчує, яке важливе місце відводилося цій книжечці. Публікацію віднайдено в Центральному державному архіві вищих органів влади і управління України у фонді 3833 «Краєвого проводу Організації Українських Націоналістів на західно-українських землях». Оформлена вона у вигляді окремої брошури, надрукована на 31 сторінці циклостилію форматом 13,5 x 20,5 см. На другій сторінці є напис-роз'яснення автора невідомому адресатові щодо друку роботи та її розповсюдження.

Незважаючи на назву, головним завданням своєї праці автор вважає не аналіз минулого обох народів, а пошук шляхів вирішення нагальних проблем тогочасних українсько-польських стосунків*. Наведені автором історичні факти служать єдиній меті – показати безперспективність розвитку українсько-польського конфлікту, який завжди

використовувався агресивними сусідами для поневолення обох народів. Робота Василя Галаса не тільки відображає погляд діячів українського визвольного руху на витоки українсько-польського протистояння, але й засвідчує їхні спроби розв'язати цей конфлікт з обоюсторонньою вигодою.

Друкована в цьому збірнику брошура, згадані статті провідних членів ОУН, а також рішення найвищого керівництва українського визвольного руху, викладені у постановах зборів та конференцій ОУН, спростовують твердження деяких польських дослідників про те, нібито українські повстанці планували винищення польського населення. Тому в редакторів збірника виникло природне бажання ознайомити спеціалістів та широку громадськість із роботою Василя Галаса, яка досі ще ніде не передруковувалась у повному обсязі¹⁰.

Свобода народам і людині!

За вільні національні держави поневолених народів

Хай живуть українська і польська самостійні незалежні держави!

УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКІ ВЗАЄМИНИ НА ТЛІ ІСТОРІЇ

Зенон САВЧЕНКО
1945

Цю брошуру написав я прямо на коліні і зараз перебив прямо з чорновика, бо хотів переслати Вам. Якщо буде подала до друку то прошу сейчас відповісти бо вона тут необхідна і то вже!!! [підкреслено в оригіналі – В. В.]. Думаю переложити на польську мову (і провесити коректу).

IV.25.45.

Дніпровський*

Копія оригіналу обкладинки

¹⁰ Окремі цитати з неї наводить у своїй книзі Володимир Сергійчук. Див.: Сергійчук В. Трагедія Волині. – Київ: Українська видавнича спілка, 2003.

* Власноручний напис Василя Галаса міг бути адресований провідникові ОУН Закарпатського краю Ярославу Старуху – «Стягу».

УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКІ ВЗАЄМОВІДНОСИНИ В ПОПЕРЕДНІХ ВІКАХ.

Пишучи ці рядки, ми не зміряємо заглиблюватися в питання історично-наукового характеру, лише ставимо собі за завдання проаналізувати і сконфратувати ряд історичних фактів, що мають якесь відношення до українсько-польських взаємин – в позитивних і негативних наслідках.

Кожний нарід, здобувши легшими чи тяжшими зусиллями, і замешкавши, певну територію з її природньою різьбою, багатствами т. ін., дістав одночасно певне історичне призначення, впливаюче з геополітичного положення. З такого завдання поодинокі народи в своїй житті, звичайно, вивязують або ні. Залежно від того чи збагнули і пізнали вони суть цієї геополітичної закономірності, яка вяже, а навіть узалежнює, їхню долю від обставин в оточуючому їх світі. Бо немає на земному глобі ані одного народу, на життя якого немало б впливу геополітичного положення, а безпосереднє зовнішнє оточення /себто сусідські народи, що мешкають кругом наших кордонів/ – зокрема. Ці народи, які мешкають кругом нас являються з правила нашими сусідами, а в практичному відношенні можуть бути нашими приятелями, або ворогами. Очевидно характер сусідських взаємовідносин дуже часто змінюється, залежно від життєвих шляхів, які вибрали собі обидва сусіди, їхнього рівня культури, шляхів природньої і подуманої експанзії, політики поодиноких володарів чи урядів, і других моментів. Коли один з народів-сусідів посягає по територію другого або обопільно намагається включити в кордони своєї держави певний територіальний комплекс, що знаходиться на їхньому пограниччі (часто, насичений багатствами або важний зі стратегічного погляду), тоді поміж такими сусідами вивязується збройна боротьба, яка кінчається перемогою одного або другого. Це в наслідку породжує ворожнечу між ними, і, коли час невилічить цієї рани, попадають в атмосферу взаємовиключеності. А для того, щоб надати такому загарбництву характеру національної ідеї поодинокі володарі чи уряди забарвлюють ідею такого загарбництва національними красками, вбирають в шори патріотизму, вписують як одне “вірую” в свій національний молитовник і передають його в руки своїй народі. Значить, що в головній мірі, загарбництво ставить поодинокі сусідські народи в площину крайньої взаємовиключеності і створює такі непроходимі пропасті між ними. Бо всякі інші причини такого відношення, як: релігійна і расова ненависть сьогодні уступили місце політиці. Ми однак далекі від цього, щоб пошукувати в людському світі таких ідилій, як братолюбство чи комфортний гуманізм, бо хоча такі ідеї займають багато місця в людській мові, то однак в практичному житті мають дуже скромне поле до попису. Коли б ми тепер справу ворожнечі і загарбництва взяли на лезо холодного реального ро-

зуму, то скажемо, що воно оправдується ще в таких випадках, коли приносить користі принайменше народові-загарбникові (“Чия сила, того й право”). Але, коли це не приносить користі нікому, то тоді можна сказати, що два народи-сусіди (або один з них) не віднайшли своєї життєвої шляхи і блукають на осліп. Таке твердження виглядало б безпідставним, але покористуємося прикладом.

Є в житті народів, спеціально сусідських, така закономірність, що їх геополітичне положення, а зовнішнє оточення в певному розділі історії зокрема, так їх взаємно узалежнює, що доля цілий час влітає однакової краски цвіти у вінок їхньої історії. Сила одних пособляє розрост інших, а слабкість і упадок першого ставить в таке саме положення другого.

Подібно мається справа з життям українського і польського народів та їх сусідськими взаємовідносинами. Загарбництво Польщі по відношенню до України витворило таку ярку ненависть поміж обидвома народами, що в царині настроїв можна назвати скрайною взаємовиключеністю. Але коли віднайти природні життєві шляхи обидвох народів, то побачимо, як геополітичне положення їх обидвох узалежнює. І то так далеко, що коли Польща доложила своїх рук до розвалу української держави, то тільки з такими наслідками для себе, що опісля сама була поваленою. Цієї геополітичної закономірності незмінно навіть такий випадок, коли по упадку української держави доля дозволить Польщі “моцарствувати” в протязі короткого часу. На жаль польські провідні круги ще й дотепер цієї правди не зрозуміли, хоча їх нарід пережив багато лиха з цього приводу.

Державна організація польського народу взяла свій початок від слов'янських племен, які замешкували землі над Вислою і Одрою, себто землі сумежні (зі зах. сторони) з посілками германських племен. Ці племена вже в заранній історії, виявили звирячу ненависть і агресивність по відношенню до слов'янських народів, та достосували свою державну організацію до загарбницьких і завойовницьких цілей. Отже, польський нарід зайняв одну з найдаліше висунених на захід позицій, з поміж слов'янських народів, та, будучи виставленим на безпосереднє сусідство з німцями (на заході і півн. зах.), дістав призначення охороняти слов'янські позиції перед інвазією герман.

На початку польського державного існування та з певними перервами пізніше, агресивні германи турбували Польщу частими нападами, які однак не були дуже сильними (порівнюючи до татарських чи інших кочових орд) і не приносили їй катастрофальних наслідків. Замічається доволі довгі розділи історії, в яких німецька небезпека для Польщі ставала незначною (з приводу внутрішнього роздору і війн), а то й зовсім відпадала. На всіх інших сусідських відтинках Польща немала поважніших суперників.

Далеко тяжча роля припала українському народові, якого предки замешкали землі над Дніпром і Чорним морем, де досить скоро побудували сильну Українську /тоді Руську/ Київську Державу. Замешкавши східне пограниччя Європи, українці знайшлися в природній ролі її жандарма на тому відтинку, і мусіли цілий час відбивати многочисельні походи кочових орд, які проявляли тенденцію до просування на захід і південь Європи. Одначе більшість з цих походів розбивалися об залізне погруддя України. В ті часи, коли Україна стояла безперервно в стані гігантчного дужання з кочовими ордами, які лявіною котилися на її територію, Польщі приходилося переживати лише збройні сутички з німецькими державками. Український нарід цілі три століття успішно відбивав ці нищівні сили кочовиків, а тим самим охороняв своїми грудьми, проживаючих за його плечами західних сусідів та створював для них сприятливі умовини для культурного розвитку і скріплення державної тугості. Завдяки своїй силі і героїці, українці врятували народи середньої і південної Європи перед неминучим знищенням зі сторони кочовиків.

Коли ми стоїмо перед фактом, який стверджує, що природне положення заставило польський нарід поборювати доволі слабу германську експанзію на Схід, український нарід – здержувати потоп кочових орд, які грозили заливом цілій Європі, то якіж тоді відносини заіснували по між нашими сусідськими народами?

Як відомо, що за виїмком короткотривалих добросусідських взаємин, відносини між обидвома народами були по більшій часті неприхильними, а то й ворожими. Причиною такого стану речей була загарбницька політика тодішних провідних верств польської держави по відношенні до України. Польські володарі покористувалися послабленням німецького натиску і виснаженням воюючої України, почали посягати по укр. землі, вбиваючи тим самим ніж в спину укр. державі, яка щойно відбила перший татарський похід на Європу. В цей спосіб Україна дістала два фронти /татарський і польський/ і врешті, внаслідок виснаження, впала, а тоді татари покотилися в Польщу і на Угорщину. Але і тоді укр. нарід продовжував боротьбу на тилах татар, що вплинуло на послаблення їхнього дальшого наступу і спричинило відворот. В дальшому татари вже не відважувалися підприємати більшого походу на Захід, бо Україна була непевним запіллям і не могла відограти ролі їхньої випадової бази. В такій ситуації татари осілися на південно-східних областях України і своїми нищівними рейдами переіменили цю частину укр. земель в безлюдну пустиню. На добавок цього Польща, місто піддержати укр. нарід в боротьбі проти спільного ворога, покористувалася його послабленням і загарбала Західно-Українські Землі /ЗУЗ/, та завела на них жорстокий колонізаційний україножерний режим. Цей пе-

реломовий 1349 рік в українсько-польських відносинах /загарбання Казимиром В. Галичини/ так поглибив ненависть між обидвома народами, що й пережиті століття того не змінили. Від тоді поляки переступили ту геополітичну закономірність, яка держить долю обидвох наших народів під одною політичною планетою. – Наслідки пізніше прийшли.

За тим наступила славетна Люблинська унія /1569/, яку Польща використала для загарбання, без жодних збройних зусиль, майже дві третих території України, і приступила, одночасно з татарами, до нищення всего, що українське. Цьому ростові Польщі сприяли, крім слабості України, також й зовнішні обставини, що тоді були дуже вигідними для неї. Німеччина була політично безсильною. Чехія розбита гуситськими війнами. Угорщина була внутрішньо розбита, а на зовні зайнята війною проти турків. Загроза зі сторони німецьких хрестоносців щойно підгрівалася. Москва щойно вилазила з пеленок первісного життя. А татари послабли і задоволялися грабіжжю та нищенням України, за що, розуміється, Польщу голова не боліла. На підставі вище наведеного можемо ствердити, що тільки при такій зовнішній обстановці Польща могла, загарбавши українські землі, стати могутною державою. Бо у всяких інших обставинах таке загарбництво стало б причиною її слабості і загибелі. Розцінивши сьогоднішні зовнішні обставини України і Польщі, виглядає дуже правдоподібним, що такого щастя Польща вже ніколи не дочекається і тому “моцарство” мрії про державу “од можа до можа” не тільки, що не покриваються зі спроможностями польського народу, але й не принесуть йому позитивних наслідків. Тому, що через відсутність укр. держави Польща завсіди попаде між німецький молот, а російське ковадло.

Повертаючи до історії, також не буде пересадним твердження, що колиб в протягу кількох віків не було укр. держави на Сході, а ця держава не відбилаби чисельних наступів орд, то Польща очевидно була би так знищена кочовиками, що навіть колиб останні улягли знищенню чи відступилиб на Схід, то німці тоді без більших трудів овододілиб польською територією. Тим самим і сьогоднішній польський нарід інакше виглядавби. Але Польща відплатила Україні за зложену нею данину крові в обороні перед кочовиками – жорстоким поневоленням і зробила прямо замах на життя українського народу. Який однак мимо одержаних ран в час польського поневолення і татарських набігів, зумів 000000 таку мілітарну самооборонну силу – як Козацтво. Українські козаки вели на початку боротьбу проти турків і татар, але коли окупаційний режим розбещених польських магнатів дійшов в своїй жорстокості до кульмінаційної точки, тоді вістря козацької шаблі звернулося проти Польщі. Одначе й тоді провідні люди укр. світу, що ще оцілили від польонізації, робили заходи за наладнанням польсько-українських від-

носин мирним шляхом /заходи Хмельницького у короля Володислава 18./ Виступали також козаки разом з поляками на полях битв: Грунвальд, Смоленськ, Хотин /Сагайдачний – Ходкевич/, і там проливали свою кров в інтересах Польщі. Але коли перші домагалися рахунку за проляту кров і хотіли говорити, як рівний з рівним, то польські магнати відплачувалися за це найжорстокішими методами фізичного нищення /історія записала багато таких варварських вчинків польських магнатів у відношенні до українських запорожців/. В такому стані речей український нарід постановив зброєю вирішити своє право на життя, що й підприняв в 1648 р. Вістря цієї боротьби мало що не перетяло нитки польського державного життя. В розгарі цієї священної боротьби повстала Українська Козацька Держава – як результат українсько-польської війни. Польща навіть не пробувала перевести ревізію своєї політичної лінії по відношенні до України, а приступила до заїлого протиділення, не розбираючися ні в засобах ні в доцільностях.

Одним словом Польща органічно незносила всякої української держави, хочби вона творилася поза її окупаційною зоною. Цим ми не дуємо шукати чоловіколюбства по стороні Польщі, лише звертаємо увагу на політичну сторону справи та її наслідки.

Вище ми вже зазначили в яких обставинах Польща захопила велику частину укр. земель і в наслідок цього стала найбільшою державою на сході Європи. Тепер, коли творилася укр. держава і Польща мусіла уступати з укр. території, то здавалося, що остання зовсім природньо в таких обставинах мусіла бути ворогом і поборювати укр. державність. Але політичний розум каже щось іншого. – Пригляньмося, як тоді виглядав уклад політичних відносин на сході, півдні і півночі Європи, що очевидно впливало на дальше майбутнє Польщі.

З півночі загрожувала Польщі Швеція, на полудні – Туреччина, а на сході зростала в силу Московщина. Значить Польща мала три фронти /з певним чергуванням/, на яких рішальні бої щойно називали. На добавок цього Польща створила собі ще й четвертий – протиукраїнський фронт. Отже, як бачимо що тоді наступив зовсім інший уклад зовнішніх політичних відносин, в яких українська держава не тільки, що не шкодила Польщі, але вратувала її від неминучої загибелі. Бо хоча українська держава зменьшувала територіяльні посілості Польщі /до речі загарбани в укр. народу землі/, то проте булаб запорукою її дальшого існування в своїх етнографічних межах. А що найважніше – відсунулаб на схід Москву, яка кожночасно зростала в силу і загроза з цієї сторони для Польщі була передбачена; як також – булаб противагою до Туреччини. Значить, що інтереси тодішньої Польщі вимагали не тільки замирення з українською державою, але ще й тісного політичного і мілітарного союзу з нею. Бо такий союз паралізувавби силу Москви і

Туреччини та щойно тоді Польща створилаб сприятливі і можливі обставини до державного свого існування в майбутньому. Та польська правляча магнаторія, будучи засліплена великемоцарствомими мріями, абсолютно не доцінила зовнішньої ситуації в якій опинилася Польща, і продовжувала дальше боротьбу проти України. Остання, в пошукуванні за союзниками проти Польщі, звязалася з Московою, яка в наслідок прилучення України /переляславський трактат 1654 р./ сейчас дістала рішучу перевагу на сході Європи і тим відставила Польщу в тінь. Проте, і цей факт, що виразно відображував значіння і вагу України на сході Європи не опам'ятав польських політиків. Ба що більше, Польща накінець допомогла Москві розбити українську державність і поділили між себе територію України /андрусівський мир 1667 р./. Що ж осягнули польські правлячі круги в наслідок ліквідації української держави? Вичисляємо: 1/ Зліквідували бар'єру поміж Польщею а Московською імперією; 2/ Допомогли Москві порости в силу; 3/ Засудили своє дальше державне існування на смерть і приготували власними руками потрібний розбір Польщі, який доконала Росія, Німеччина і Австрія /1772, 1793, 1795/. Після цих розборів наступила 150 літня неволя з усіма її відомими наслідками для польського народу.

Ось в які обставини запроторили польські шовіністичні імперіялісти свій власний нарід, через співучасть з Московою в розвалі Української Козацької Держави.

Знайшовшися під потрібним забором, польські провідні круги й на дальше не зревідували і не змінили свого відношення до українців, мимо одержаної лекції з попередніх століть. Коли тільки австрійська влада дала полякам певну свободу рухів і допустила їх до державно-адміністративного апарату, то цей факт поляки використали перш-за все для боротьби проти українців. Польські чиновники на австрійській службі всіма засобами, які були в їх диспозиції паралізували і поборювали початкове культурне відродження українського народу в Галичині /в школах, письменстві, журналістиці, в культурно-освітнім житті і тп./. Це все знову скрайньо загострило українсько-польські відносини. Отже, й в такій атмосфері український і польський народи зустріли і пережили першу світову війну, яка на кінець принесла упадок царської Росії, кайзерівської Німеччини і цісарської Австро-Угорщини. Наступила хвиля національних і соціальних революцій, які в великій мірі змінили карту Європи та характер новоповсталих держав.

Вже по перших гарматних стрілах на воєнних фронтах обидва народи розгорнули підготовчу акцію /в краю і закордоном/ до рішальної боротьби за своє самостійне державне життя. Поляки знову вхопилися україножерної політики. Польська еміграція, що перебувала в державах Антанти, повела сильну пропагандивну протиукраїнську акцію, в

якій взагалі заперечувала існування окремої укр. проблеми, як такої. Обоятно чи це відносилось до російської чи австрійської займанщини.

Український нарід, не зважаючи на одержані рани під час трохсотлітнього поневолення, коли тільки царський уряд виявив позначки слабоботи – виступив зі зброєю в руках проти московських гнобителів і приступив до творення власного державного життя. Це саме зробили українці в Галичині /I.XI.1918 р./ на передодні розвалу Австро-Угорщини.

Польські імперіялісти пішли на повне заперечення прав українського народу на самостійне життя, а навіть піднесли на него збройну руку, в цілі загарбання його території. Укр. нарід відповів на загарбницькі посягнення поляків збройною боротьбою, не думаючи тим виступати проти самостійності польського народу на його етнографічних землях. Вивязалась поміж нашими народами жорстока і нерівна боротьба і то тоді, коли щойно обидва народи вирвалися з одного окупантського ярма, а на Сході видніла нова небезпека /більшевизм/, яка загрожувала існуванню української і польської держав. Цю небезпеку взявся ліквідувати український нарід кровю і залізом, заставляючи своїми грудьми ті брами, якими червоні більшевицькі банди зміряли продертися на захід і південь /Польща і Мадярщина/. Не зважаючи на це Польща завдає українській визвольній боротьбі удар в спину. Поляки виступили проти одної вітки укр. земель усіма силами свого народу, але і так їхню перемогу перерішила щойно прислана з Франції озброєна і гідно випосажена армія Галлера /мимо того, що була призначена державами Антанти тільки на протибільшевицький фронт. Україна воювала тоді на трох фронтах /більшевицький, білогвардійський та польський/ і без жодної моральної матеріальної піддержки зі зовні. І хоча прогнала, проте, без сумніву, поважно послабила більшевизм і тим самим вратувала Польщу від поневолення. Що таке твердження не є пересадним то свідчать про те самі факти: 1/ Україна три роки вязала руки більшевикам і в цей спосіб унеможлилювала їм загарбання принайменше тих земель, що входили в склад царської імперії /в тому числі і польські землі з Варшавою/; 2/ В час наступу більшевиків на Варшаву в “цуді над Віслоом” брала участь чисельна Українська Армія під командуванням гол. от. С. Питлюри, а в більшевицькому заплілі українці посилити на цей час партизанські акції, і це все разом змусило більшевиків до відвороту. Значить Польща була вратована від червоного заливу, у великій мірі коштом української крові. На це польський уряд відповів підписанням з більшевиками миру в Ризі /подібний андрусівському/ на підставі якого Польща і Росія поділилися укр. землями. А рештки армії гол. от. Питлюри, які ще недавно кривавилися в обороні польської столиці, цей сам уряд запроторив в конц. табори. Так по “союзницьки” поступила тодішня Польща з Україною. Але

це менше важне, коли виходити з об'єктивного становища, головним тут являється політичний сенс такого потягнення.

Польща, завдавши Україні удар в спину, допомогла московським більшевикам поконати її збройні сили, повалити державу та закріпитися на Україні. І знову поляки поповнили ту сакраментальну помилку, що в час і по андрусівському мирі. Тепер польські провідні круги тимбільше не передбачили загрози зі сторони російського імперіялізму /перекрабованого на червоно/ і пішли на розвал цієї держави, яка охороняла їх від тої загрози або могла її зовсім ліквідувати. Не буде видумкою, коли скажемо, що більшевизм міг бути розгромлений на голову при співучасті обидвох народів, або хоч при умові неутральности поляків по відношенні до України. Як бачимо, не доцінила Польща /також завдяки полякам і другі західні держави/ значіння укр. держави – як головної протибільшевицької сили на сході Європи. Цим самим польський уряд, таким відношенням до укр. держави, приготував четвертий розбір Польщі, який наступив заледви по двацятьлітньому її існуванні. Образові наслідки такі: нехотіли поляки ліквідувати загрози московсько-більшевицького імперіялізму через сприяливе і позитивне ставлення до укр. держави, а лише протилежним відношенням таку загрозу збільшили; не пішли на розбиття тоді ще слабого більшевизму, разом з укр. народом, то, порісший в силу, московський імперіялізм розгромив їхню державу в 1939 р. і запроторив польський народ в жахливу неволю, в якій він перебуває і досі. Така доля Польщу стріне завсіди, коли тільки її східним сусідом буде не українська держава, а імперіялістична Росія, обоятно – біла, червона, чорна чи ще інша.

ПОЛІТИКА – ЧИ ТЕРОРИЗМ І БЕЗГЛУЗДЯ?

Не будемо тут займатися цим всім, що пережив укр. нарід на своїх землях, які знайшлися під польською окупацією, про це дала і дасть свій осуд історія. Ми звернемо увагу на політичні моменти відношення польського уряду до укр. народу і які це наслідки принесло для Польщі.

Як відомо, що після насильного і несправедливого загарбання Польщею укр. земель: Галичини, Підляшшя, Холмщини і частини Волині, – доля цих земель була припечатана рішенням Мірової Конференції в Парижі. На підставі якої Польща дістала, такби мовити, в аренду згадані укр. землі з зобов'язанням встановити на них самоуправу за національним принципом. Польща очевидно навіть й цього не додержала та приступила відразу до колонізаторської і польонізаційної акції на них. Починаючи від мордування /голодом і прямо/ інтернованих українських вояків і старшин в конц. таборах /Домбля, Тухолья, Бересть і др./, арештів, шибениць, польонізації укр. шкіл, пара-

ліжування культурно освітнього життя, відібрання укр. мови урядових прав, розвалювання церков – польський уряд на кінець укоронував свою україножерну політику ганебною пацифікацією і декретом, який голосив: “Ані пяди землі в українцям в руки” /розуміється, що йшла мова про українську землю/. На підставі вище наведеного можна сказати, що це не була жодна національно-меншинева політика польського уряду, – це прямий поліційний тероризм проти укр. меншини /і других/, яка була насильно влючена в кордони польської держави. Що український нарід при тій обстановці приступив до збройної революційної боротьби проти окупантської влади, то це зовсім зрозуміле, але, що польський уряд не передбачив наслідків сприводу такого внутрішнього стану Польщі і її зовнішніх обставин та не запобіг цьому, – це хоч для нас й зрозуміле але дивне.

В якихже тоді зовнішніх обставинах знаходилася Польща? А ось вони!:

В цей час, коли польський уряд провадив, такби мовити, війну проти українців /до речі ним споводовану/, тоді за східними і західними кордонами Польщі зросталив силу два грізні імперіялістичні хижаки /московсько-більшевицький і німецько-гітлерівський/. Що дня лунало з кремлівського мечету гасло: “Пролетарі всіх країн єднайтесь”, якому з Берліна вторувало гітлерівське “Дранк нах Остен”. Для реалізації цих кличів працювали большевицькі і німецькі фабрики зброї та інших воєнних припасів, готувались могутні армії ітп. Значить, наближалась нова війна, яка мусіла заторкнути Польщу вже в перших днях її вибуху, бо ця лежала на дорозі згаданих двох загарбників. Але польські провідні круги не бачили чи не хотіли бачити цього, що над їхньою головою зловіщо блистіло вістря демоклевого меча, і зарозуміло побрязкували шабельками та даліше продовжували безглузду війну проти українців, мимо цього, що удар з зовні приближався з кожним днем. А як що бачили те все, то тоді хто на їх думку мав цей удар відбити, коли 40 % населення Польщі /українці, білоруси, литовці і ін./ були наставлені скрайно вороже до польської держави /що спричинив сам уряд/ і тільки чекали моменту щоб її повалити. Чи міг зрештою той українець, литовець чи білорус, який перебув тюрми, Берези, побої, культурне пониження і тд., – зі зброєю в руках із самопожертвою відстоювати інтереси Польщі? Про це повинні були подумати першза-все ті, які таку безглузду боротьбу проти нац. меншин проводили. Коли взяти ці факти /було й більше причин/ під політичний прожектор, то очевидним стане, що Польща, з огляду на її внутрішнє і зовнішнє положення, не була здібна до відбиття хочби найслабшого зовнішнього удару.

Такі наслідки для Польщі принесла внутрішня протиукраїнська політика польського уряду. А тепер погляньмо на наслідки такоїж закор-

донної політики. По причині відсутности української держави Польща дістала одночасно удар зі заходу і сходу, який наніс її карколомну катастрофу. І тої фатальної для Польщі правди вже не можна було нічим змінити в 1939 р. чи запобігти цьому ще перед виповідженням війни. Польща тоді чи пізніше, в такий чи інший спосіб булаби окупована. Бо її доля була пересуджена ще в 1918-20 рр. на побоевищах під Львовом, Чортковом і ін., а також на Міровій Конференції в Парижі. Ясно, що вже в 1939 р. Польща хочби й була краще до війни приготувалася, то все одно не видержалаб одночасного удару зі сторони Німеччини і большевиків. Щоб вийти цілою в 1939 р., треба було створити до цього передумови ще в згаданих 1918-20 рр. Стоячи в центрі наведених фактів та пізнавши джерело тих нещасть, які стрінули Польщу в час німецько-більшевицького нападу на неї, можемо сміло ствердити, що вона /Польща/ могла оминати катастрофу 1939 р. тільки тоді, колиб її східним сусідом були не московські большевики – імперіялісти, які завдали їй по зрадницьки удар в спину, – а булаб на їхньому місці українська держава. Україна булаб не тільки виключила московсько-більшевицьку небезпеку, але булаб також політичним і мілітарним союзником для Польщі проти Німеччини. Останнє твердження не є таке без підставне, як це може де кому здаватися, воно має своє практично-політичне підложжя. Вистарчити тільки згадати гітлерівський імперіялістичний клич /“Дранк нах Остен”/, реалізація якого безпосередньо загрожувала Польщі і Україні. В тих обставинах союз двох держав являвся необхідною природною konieczністю. Також, врахувавши мілітарні і економічні спроможності України і Польщі, можна сказати, що протиставлення гітлерівській воєнній машині свої сили, мало повні вигляди на успіх, хочби навіть західні держави /Франція і Англія/ не виступили проти Німеччини вже в перших тижнях війни. Але завдяки протиукраїнській політиці, веденої польськими урядами, все вийшло не так як могло вийти, а так як вийшло.

Такою дорогою перейшов польський нарід з короткотривалого життя під жахливе німецько-більшевицьке поневолення, з якого тепер далеко тяжче вирватися, як це собі поляки зараз уявляють. Виходячи тепер зі заложення, що польський уряд вів цілий час протиукраїнську політику /помагав большевикам, валив укр. державу ітд./ ради цього шматка українських земель /ЗУЗ/ і тим довів до упадку польську державу, то деж тут рівновага користий, а втрат? Приймім, що поляки взяли з окупованих укр. земель поважну скількість збіжжя, нафти, вугілля, худоби і іншого добра; посиділи 20-ть років на посадах в державному апараті, пробували ці землі кольтонізувати і польонізувати, але це пішло на марно, бо від того згадані землі і так не стали польськими /ані складом населення, ані державним посіданням/. А тепер втрати по тій

причині: втрата державности, Катинь, Майданек, Осьвенцім, Сибір, Соловки і другі фабрики смерті; Варшава, – економічне знищення і дальша жахлива неволя з її кошмарними наслідками для польського народу. Очевидно, що приходи з втратами не покриваються. Деж тоді політичний толк польських політиків??!

Цим ми не думаємо доторкати болючих ран польського народу, і ми тут далекі від цинізму бо наш нарід переживає те саме, але хоч з тою сатисфакцією що сам себе в це пекло не запроторив, а прийшло воно шляхом фізичного насилля, проти чого веде він безпереривну збройну боротьбу. Не скажемо також, що така політика польських провідних кругів являється випадковістю, бо сьогоднішні польські політики вірно її продовжують, а що гірше – її піддержує увесь польський загал.

Можемо на кінець цього розділу сказати, що крім політики опортуністичної, принципіальної, імперіялістичної і всякої іншої, є ще політика не політична або простою мовою кажучи – дурна. Обоятно, чи впливає вона з неумности чи з сліпого шовінізму.

УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКІ ВІДНОСИНИ ПІД НІМЕЦЬКОЮ І БОЛЬШЕВИЦЬКОЮ ОКУПАЦІЯМИ.

Правду сказав славний укр. географ проф. С. Рудницький, якій висловився про поляків слідуючо: “поляки пережили багато, але навчилися... нічого” і дійсно.

Український і польський народи знайшлися під окупацією нищівного режиму обер-катів Гітлера і Сталіна, проти яких обидва народи вели і ведуть завзяту збройну боротьбу. Відомим стало вже для кожної думаючої людини, що сила і розріст цих імперіялістичних хижаків, це слабкість і загибель поневоленних ними народів та навпаки. З ними не договоришся іншою мовою, лише мовою зброї. А якщо так виглядає дійсність, то тоді поневоленим народам необхідно шукати спільної мови і спільним фронтом виступити проти кривавих смертоносців та на звалищах їхніх імперій побудувати власні національні держави. Така боротьба на щастя вже ведеться. Український і другі поневолені народи спільним фронтом ведуть нещадну боротьбу проти німецько-більшевицьких імперіялістів. Ця боротьба зростає з кожним днем на силі і на кінець таки положить край всякому поневоленню та поневолювачам та принесе свободу народам і людині.

Одне з місць в тому великому визвольному фронті повиненби заняти й польський народ, бож іншої дороги для його визволення немає. Та на диво /собі на погибель/ поляки своїми імперіялістичними /аж смішно звучить такий термін, коли бачиться положення польського народу і його спроможності/ посяганнями на чужі землі і вислужництвом, включили себе з цього фронту.

Польська верхівка вже від перших днів большевицької /39-41 рр./ і німецької окупацій заняла вороже становище до українського визвольного руху і української державної проблеми взагалі /до речі, її становище ніколи інакше не виглядало/ і в такому дусі наставила загал польського громадянства. Польські шовіністичні імперіялістичні круги:

1/ Не визнали і не визнають прав українського народу на власну державу та розглядають український нарід як такий, що призначений бути завсіди поневоленим Польщею і московськими імперіялістами;

2/ Заперечують право українського народу на західноукраїнські землі та уважають їх стало своєю територією.

Оце, такби мовити лише політичне відношення польської верхівки до життєвих прав українського народу і його державної проблеми, що розбило усі спроби українсько-польського порозуміння. – А тепер погляньмо на практичне становище Поляків до Укр. Народу.

Зараз по приході німців на українські землі вивязалась жорстока боротьба поміж укр. народом, який не давав себе поневолити, а німецьким загарбником, що поневолював. Поляки, місто стати спільним фронтом проти спільного ворога, пішли за кличем, що його вкинула їх шовіністична і безвідповідальна верхівка. Клич звучав: “Ренкома гестапо ніщиць українців”. Цей клич вірно і консеквентно реалізували польські верховоди, запрягши до цього польські шовінізовані маси, які мешкають на українських землях. Посипались масові доноси і провокації на українців, за тим пішли побої, грабіж, розстріли, палення сіл, кидання в огонь жінок і дітей та інші дикі оргії, що їх виправляли по українських селах, на спілку з озвірілим гестапом вславлені польські кріпо, зондердіст, баншуци, фольксдойчі і другі польські агенти на німецькій службі. В склад цих гітлерівських душогубів і вислужників входили також члени польського підпілля, які власне були ініціаторами в погромах укр. населення.

На добавок цього появилися на українських землях /Волинь, Полісся/ сталінські партизанські банди, які розпочали мордувати, побивати, грабувати українське населення та палити його оселі. Український нарід застосував збройну самооборону проти сталінських опричників, яка перетворилася в пряму фронтову війну. Польські верховоди побоялись того, що українці тих земель врятуються перед знищенням і будуть їм дальше заваджати в їхніх загарбницьких плянах. Вони вкинули на боротьбу проти українців увесь свій підпольний апарат зі збройними загонами включно та штовхнули польське громадянство до агентурного вислужництва цим передвісникам сталінського поневолення, а дальше приступили до масового мордування певинного українського населення. В наслідок такої ганебної роботи поляків і самооборонних акцій українського населення створилася на цих землях відома невідрадна ситуа-

їнсько-польського кордону єдино можуть вирішити дійсні польській і українській уряди справедливим і мирним шляхом. Або вирішувати її не прийдеться зовсім, бо обдві наші народи будуть поневолені сталінським кривавим режимом. При чому ж тут терор?

Інша річ, що наші самооборонні акції завсіди матимуть успіх і ми навіть менше жертв не понесемо /порівнюючи до польських жертв/, але ми розуміємо вагу цього епохального моменту, в якому рішається доля наших народів. Тому ми завсіди давали і даємо верх політичному розумові, відкладаючи на бік ненависть і помсту. Бо якщо ходилоби о відплату то врахувавши жертви українського народу нанесені поляками в протязі кількох століть, то миб ще лишилися поважними довжниками. Але так ми до справи не підходимо і не хочемо обвинувачувати цілого польського народу за гріхи його безвідповідальних чинників. Зрештою розгляньмо, які наслідки для самих поляків принесе така безглузда протиукраїнська боротьба і в яким тоді положенні опиниться їхня державна проблема? Постараємося відповісти на це питання:

1/ Поглибиться ворожнеча по між українським і польським народами та змусить українців до самооборонних відплатних акцій, що нанесе полякам непотрібні жертви;

2/ Стягне ненависть до поляків зі сторони усіх поневолених народів;

3/ Доведе до повної ізоляції польську державну проблему серед поневолених народів і на міжнародній арені взагалі.

Щож тоді...? Хай над цим думають самі поляки.

Чейже кожному полякови під силу зрозуміти, що Польщі ніколи не вдасться відискати своєї самостійности при большевицькому сусідстві, а тільки на їхньому трупі. Але польський нарід сам є безсильний проти большевиків і ніколи власними силами не вирветься з під їхнього чобота. Большевики можуть бути і будуть знищені тільки спільним фронтом поневолених народів, з якого поляки виключають себе загарбницькими претенсіями на чужі землі /українські, білоруські та литовські/ і тим способом переходять в табор ворогів поневолених народів.

На щож тоді польські провідні безвідповідальні круги орендують себе і свій народ?

Чи думають може діждатися ситуації подібної 1918-20 рр. і дістати державу в Паризьких салонах на слідуючій мировій конференції? Таж тоді Австрія і Німеччина були розбиті державами Антанті, Росію розвалила большевицька революція, а наступ большевиків відбила Україна. Теперже треба буде вирішувати справу власною кровю і залізом в боротьбі проти большевиків /рахуючися з тим, що Німеччина вже буде розбитою/. Чи думають, що допоможуть полякам розбити большевиків і побудувати державу "од можа до можа" такі держави як: Франція, Англія і Америка?

Що до Франції, то вона сьогодні сама ледви держиться при житті і нового Галлера не вирядить до Польщі, бо своєї армії немає чим озброїти. А якщо йде про політичну піддержку з її сторони, то тут є дві можливости: або Франція стане на большевицькому становищі і визнає Польщу, як 17-ту республіку СССР, – або перейде в проти-большевицький табор і в відношенні до Польщі піде по такій самій лінії що й Англія. /Невиключене, що Франція не забула поведінки перед-воєнної Польщі і пам'ятає справу Заользя/.

Коли тепер йде про Англію /бо Америка правдоподібно в польському питанні займе таке саме становище/, то над цим дещо ширше зупинимось. Очевидним є, що Англія змушена необмеженою агресивною політикою большевиків, протиділати їхнім впливам, а також пособляти ті сторони, які прямують до розгрому СССР, а одночасно не загрожують ані не протигорічать інтересам англійської імперії. СССР являється для поневолених народів тюрмою, а для Англії – грізним суперником. Тому розвал СССР є для перших передумовою до побудови самостійних національних держав, а для Англії – ліквідацією небезпеки. Але всяку ціль можна досягнути лише відповідними засобами, а бажання мусять покриватися зі спроможностями і доцільністю /останнє відноситься до людей умних/. В звязку з тим, не дуже то хочеться вірити, щоби Англія, будучи заангажована на протияпонському фронті /вже по капітуляції Німеччини/ поспішала з обильною допомогою для Польщі, і щоби кровю своїх синів хотіла платити за чужі примхи і екстра аспірації. Колиб навіть допустити, що Англія вишле якісь інтервенційні відділи проти большевиків, то все одно тягар боротьби буде спочивати на плечах поєднаних поневолених народів, серед яких український нарід займає дуже важну позицію, бо виловив таку ідею, що мов динаміт розсаджує большевицьке нутро. А це передумова розвалу большевиків, бо Росії ще ніхто не поконав тільки при допомозі зовнішних ударів, не стосуючи одночасно ударів з нутра. Прикладами до цього хай послужать: похід Наполеона, англо-американсько-французька інтервенція в 1919-20 рр. та врешті похід Гітлера.

Якщо Англія виступить проти большевиків, то виглядає більше правдоподібно, що вона потрактує проблему поневолених народів, як цілість – як суцільний протибольшевицький фронт, з якого поляки себе виключили. Якщоб знову Англія не змінилаб свого дотеперішного відношення до СССР, тоді, очевидно, рахунок на її допомогу для Польщі пропащий. Відносно східного кордону Польщі, Черчіль сказав своє слово в промові ще в лютні 44 р., в якій приблизно висловився так: "Англія ніколи не гарантувала східного кордону Польщі, а якщо сказала своє слово в тій справі, то це відносилось до лінії Керзона, як також – не апробувала окупації Вільна поляками і дру-

гих непольських земель". Такий погляд офіційна Англія й далі обстоює /останні промови Черчіля і Ідена/. Колиб навіть прийняти погляд, що в сьогоденній ситуації для Англії бажаною є польська держава, як один з протибольшевицьких буфорів, то однак перед створенням такого буфору треба розвалити большевизм, бо Сталін тут в нічому не поступиться і цю справу зможе вирішити лише зброя. А до цього треба сили усіх поневолених народів, і про це знають не тільки в нас, а також й в Лондоні.

Та щож, коли польські провідні круги своїми загарбницькими претенсіями зробили польську проблему таким много-гранчастим каменем, що його не вложиш в ніякий протибольшевицький мур, бо суперечить одночасно з проблемою України, Литви і Білорусії, а може ще й зякимсь народом. Значить, що поляки являються перешкодою в розгромі большевизму – як головного суперника Англії і ворога поневолених народів та цілого культурного світу.

Тепер на кінець. Чи не чекають поляки нового Андрусова або Риги?

По-перше – поневолені народи постараються заздалегідь унешкідливити таку евентуальну поставу поляків. Хоч така орієнтація сьогодні не має практичного підлолжжя, По-друге — колиб навіть — теоретично допустити таку можливість, то це по правді бувби тільки відступ московського вовка в куці, щоб в догідній ситуації знову кенутися на польського барана і вже раз на все з ним покінчити. Відступ часу між цюфанням взад, а стрибком вперед не потревавби вже 20-ть років, як це було попередньо. П'ятий розбір /а можливо що й останній/ Польщі, що його знову приготували самі поляки, прийшовби за кілька років. Про долю польського народу в такій ситуації не приходиться говорити, бо хто знає большевиків, то вона може бути передбачена /большевики чейже побили рекорд в нищенні цілих народів/.

Отже, союз з Україною тут необхідний. Бо при допомозі українського народу можна розвалити большевизм і побудувати самостійну польську державу, яка зможе існувати тільки тоді, коли державним сусідом на сході буде Україна. Це тим більше необхідне для Польщі, коли ще й врахувати небезпеку німецького імперіялізму, яка і по цій війні не буде повністю зліквідована.

ЯКА ПОЛЬСЬКА ДЕРЖАВА БУДЕ СИЛЬНІШОЮ?

Щоб відповісти на це питання треба зійти з шовіністичного і імперіалістичного горища та взяти як критерій /мірило/ державно-політичний розум.

Вище ми вже сказали, що без поєднання сил з Україною і другими поневоленими народами, які єдині можуть розвалити большевизм, поль-

ська держава не зможе повстати навіть на території одного воєводства. А тепер вкажемо на елементи сили і слабості польської держави.

Сила польської держави лежить в її побудові на польських етнографічних землях, а слабкість – загарбанні чужих земель з ворожим собі населенням. Мозаїкова польська держава /зрештою як й всяка держава такого характеру/ завсіди була й буде найслабшою – і тільки державою на дуже короткий сезон. Про це поляки мали вже нагоду переконатися на власній шкурі і на прикладі других мозаїкових держав /Австро-Угорщина, доля сьогоденньої Росії і других/. Вже навіть в польсько-литовській державі, хоч по відірвані частини укр. земель /1648 р./ була така дісприпорція між кількістю пануючого народу та підчиненими, що при так різнобарвному складі тодішня Польща мусіла чекати тільки загибелі. Процентів числа національностей в Польщі /перед першим розбором/ були такі: Поляків 33%, Українців і Білорусів поперх 37%, Жидів 10%, Литовців поперх 9%, Німців поперх 8%, Москалів 1%. Це, що Польща існувала в мозаїковому стані два /у меншому складі навіть чотири/ століття – пояснюється слабкістю національної свідомости поневолених Польщею народів, і слабкістю її сусідів. Пізніше така держава існувала так довго, як довго її сусіди були слабкі, а коли ті поросли в силу, то польська держава мусіла загинути без великих воєн, так як своєю часу без великих воєн повстала. Дещо подібною була польська держава 1920-39 років, бо мала в своїйому нутрі около 40% чужонаціонального елемента, який займав скрайно вороже становище до окупаційної держави /в великій мірі завдяки політиці польського уряду/. З цього приводу польський державний апарат був цілий час турбований визвольно-революційною боротьбою окупованих народів, і ця обставина поважно вязала йому руки. А коли прийшов зовнішній удар /напад – Німеччини і большевиків/, то не тільки, що не могла Польща числити на піддержку з їх сторони, а ще й мусіла боятися їхнього збройного виступу. Така доля стрінулаб завсіди подібну польську державу, а в сьогоденніх обставинах особливо, бо й сусіди сильні і національна свідомість надзвичайно піднялася серед народів, що їх Польща поневолювала. Сьогодні наприклад навіть 3-4 міль. українців в польській державі булиби скриненою динаміту в польській державній будівлі і вибух з катастрофальними наслідками для неї наступивби скоріше чи пізніше. Натомість польська національна держава на етнографічних землях, яка числилаб поперх 200.000 кв.км. простору з 23 міль. населення, булаб дуже кріпкою і географічно та етнографічно дуже одноцілою. А що найважніше – така держава малаб тоді можливість жити в мирі і тісному союзі з Україною та другими сусідами /не імперіялістами/. Поляків чомусь опанувало переконання /собі на шкоду/, що без загарбання ЗУЗ польська держава не може існувати взагалі. Це, очевидно зовсім не правильне. Бо

коли поміж Польщею і Україною налагодиться географічно-політична границя, тоді відпаде антагонізм і ворожнеча, а наступить співжиття і тісний союз політичного, мілітарного, економічного і культурного характеру. Тимбіляше, що українська держава, відсуне небезпеку московського імперіялізму, а проти евентуальної німецької /чи іншої/ агресії Польща завсіди моглаби числити на всесторонню допомогу України. Україна потребуватиме від Польщі вугілля і промислових продуктів, а Польща – поживи, сирівців і ринків збуту на Україні. Така співпраця українського і польського народів булаби запорукою росту їхньої державної тугості, та запорукою порядку і миру в Середній та Східній Європі.

КІНЦЕВІ ЗАВВАГИ

Накінець хочемо звернути увагу на деякі практичні моменти українсько-польського відношення в сьогоднішніх обставинах. В попередніх розділах вказали ми на джерела ворожнечі поміж обидвома нашими народами та її наслідки – спеціально для Польщі. Одначе, це не є справа до позитивного її полагодження. Треба лише дати перше місце політичному розумові і йому підпорядкувати всякі інстинктовні стимули. Сьогодні, кожному полякові треба належно розцінити конкретний стан речей, себто внутрішнє і зовнішнє положення Польщі і відставити на бік безправну, нічим не узасаднену і не покриваючуся з власними спроможностями загарбницьку орієнтацію. Бо це погубить Польщу. Сьогодні треба бути поляком ХХ ст., а головно його 5-го десятиліття і бачити політичну ситуацію такою, якою вона в дійсності являється. Бож хіба не є реальною думка поляків про український народ, як “людек ціх пйосенек” і обдурювати себе думкою про можливість поневолення його, коли це зрештою, як ми бачили, приносить погубні наслідки для самої Польщі. Як також, не реальною і безглуздною являється протиукраїнська боротьба. Чейже можливим є, і корисним для обидвох народів, добитися такого взаїмовідношення щоби, наприклад, наші збройні відділи стаціонували побіч себе і місто вести проти себе боротьбу повернути її проти большевицьких окупантів; щоби українські і польські революцінери себе взаїмно не стріляли, а разом послали вогонь своєї зброї проти сталінських енкаведистів і їх агентів; щоби польські патріоти, які служать т.зв. “демократичній” адміністрації і міліції, при зустрічі з українськими повстанцями не зачіпали їх, а навпаки, тоді очевидно і українські повстанці не вживатимуть зброї проти них та обійдеться без зайвих жертв; щоби польське населення місто доносити на українців, виказало повну солідарність з ним в боротьбі проти спільного жорстокого ворога – московських большевиків. Бож не личить нам бути безвольними баранами, які за поштовхом Сталіна і для його користий, себе взаємно знищуватимуть.

Польська державна проблема сьогодні знаходиться в дуже тяжкому положенні і дорога до її усамостійнення йде тільки через поєднану боротьбу з другими поневоленими народами проти червоних окупантів. Тоді навіть в Лондоні і Вашингтоні польська проблема буде належно трактована, бо оператиметься на реальних силах; тоді польський уряд буде дійсним окремим партнером і самостійним політичним грачем, а не картами в руках чужих грачів – як це діється до тепер.

В тій ситуації, яка існує зараз, не поправлять долі польської проблеми ні Кримські ні інші конференції, бо поки Сталін має силу, то він ніколи не уступить з польських земель і завсіди знайде продуманий спосіб для вдержання петлі на шиї польського народу. Для такої цілі він готовий кожночасно зорганізувати внутрішню братовбивчу війну, як зробив це свого часу в Іспанії і Греції. Сталін стосуватиме найганебніші і найжорстокіші методи в поборюванні визвольної боротьби польського народу, щоби тільки вдержати Польщу, як 17-ту республіку, в складі ССРСР. Для прикриття своїх дійсних намірів супроти Польщі і для замилення очей польському народові та другим народам світу, Сталін створив т.зв. Люблинський уряд, зложений з покидьків польського суспільства, які зрадивши свій нарід, пішли на підлу агентурну службу Москві. Хоча ми тим не думаємо негувати демократичні ідейні стремління польського народу, але можемо дати йому практичну пораду /бо ми вже мали час пізнати московсько-большевицькі “штуки”/, – що всякі гуманні чоловіколюбні ідеї /православія, панслявізм, комунізм, демократизм/, які несла будь-коли імперіялістична Москва, були тільки гарно розмальованим плащиком, що служив дня прикриття її дійсних загарбницьких цілей. Точнісінько-так представляється справа з припасеним большевиками “демократизмом” на територію Польщі. Зрештою большевицьку термінольогію треба завсіди протилежно розуміти: коли вони говорять про визволення то треба розуміти – поневолення, коли обіцюють рай, то треба сподіватися, що принесуть пекло і тд.

Якщо Сталін вдає такого щирого друга польського народу, то чому він цілево здержав наступ Червоної армії під Варшавою, тоді, коли там розгорілося протинімецьке повстання і заборонив давати будь-яку поміч польським повстанцям. Чейже не польські капіталісти і поміщики /большевицькі терміни/ боролися в геройський спосіб на барикадах варшавських вулиць, а стояли там найкращі сини польського народу з ріжних шарів суспільства. Чому тоді, коли польські повстанці опинилися в жахливо тяжкому положенні /без зброї, амуніції, харчів/, а німці, користуючись, своєю збройною і чисельною перевагою, перетворювали Варшаву в купу румовища скроплену кровю польських героїв – Сталін злорадно затирав руки і тішився, що зменшується число тих, які зброєю перекреслилиб його пляни по відношенні до

Польщі. Цю цинічну і перфідну гру большевиків супроти поляків не тяжко розшифрувати кожному думаючому польському патріотові, в тому числі й щирому демократові. Бо дійсний демократизм буде впроваджений властивим польським урядом, аніколи Сталіним і його люблинською агентурою. Большевицькій Москві треба тільки виграти війну, а тоді вона вже зуміє наложити намордник польському народові і дати йому свободу вмерти в конц. таборах Соловок і на Сибірі. Не інакша доля стрінула б тоді і польських демократів, які бажають побудувати державу з демократичним устроєм, але самостійну і незалежну — навіть від Москви. Хай в тому випадку послужить приклад долі комуністів українців: Хвильового, Любченка, Скрипника, Шумського і других, які в 1917–20 рр. йшли з огнем в очах в бій за перемогу большевизму, а опісля були Сталіним розстріляні або покінчили самогубством.

Отже, в такій ситуації лише співпраця польського народу з українським і другими поневоленими народами являється передумовою до здобуття польської самостійної держави. Український нарід завсіди був схильний до порозуміння та співпраці з поляками. Таке його становище і сьогодні. Але до цього необхідно полякам змінити своє відношення до українців і їх державної проблеми — перш за все в своєму інтересі. Ми не хочемо ворогувати з польським народом, а навпаки, ми хочемо разом з ним боротися проти спільного ворога, разом перемогти і після перемоги жити в добросусідських взаєминах. Але, коли поляки не зйдуть зі свого україножерного становища і підніматимуть оружну руку проти українського народу, тоді його постава буде відповідати словам англійської пісні, яка звучить: “Ми війни не хочемо, але чорт бери, якщо вже прийдеться...”.

На кінець, розглянувши сучасне зовнішнє і внутрішнє положення Польщі, можемо безтенденційно ствердити, що польському народові лишається до вибору:

1/ Або польському урядові змінити дотеперішню політику по відношенні до України і других поневолених народів;

2/ Або, якщо він цього не зробить, польському народові змінити уряд і віддати справу керівництва своєю боротьбою в руки таким людям, які будуть здібні справу українсько-польського відношення позитивно поладити;

3/ Або не зробити ні одного ні другого і тим самим засудити на смерть справу своєї самостійности.

Каже українська пословиця: вільному воля — спасенному рай.

Микола ПОСІВНИЧ

СТАВЛЕННЯ ОУН ДО ПОЛЬЩІ У МІЖВОЄННИЙ ПЕРІОД

Виникнення у ХХ ст. українських національно-визвольних організацій було зумовлене потребою створити силу, яка була б спроможна чинити дійовий опір загарбникам. Шовіністична політика окупаційної влади викликає націоналістичний спротив поневоленого народу. Тому заснування 2 лютого 1929 року Організації Українських Націоналістів було історично закономірним явищем, адже на цьому етапі свого розвитку українська нація перебувала у глибокому занепаді. Будь-яка нація в такій ситуації рятується за допомогою організованих форм політичного націоналізму¹.

Перший Конгрес Українських Націоналістів, який проходив з 27 січня по 2 лютого 1929 року у Відні, був присвячений обговоренню ідеологічних засад організації та її майбутньої діяльності. Значну увагу делегати Конгресу приділили відносинам ОУН і польської влади, а саме проблемам польської окупації й панування на Західноукраїнських землях, діяльності уряду Польщі, зокрема його зовнішній і внутрішній політиці. Ці питання висвітлювали у своїх виступах Євген Коновалець (“Тогочасне політичне становище української нації”), Богдан Чучман (“Політичне положення на Західній Україні”), Петро Штепа (“Ідеологічна платформа ОУН”) та інші діячі ОУН.²

Основне рішення, яке прийняв Конгрес і яке виражало ставлення ОУН до Польщі, було таким: “Організація Українських Націоналістів, маючи на меті створити Незалежну Соборну Українську Національну Державу, змагає до повного усунення всіх окупантів з українських земель і, керуючись інтересами Нації, відкидає орієнтації на історичних ворогів України”³.

У дев'ятому підсумковому розділі постанов Конгресу було зазначено, що діяльність націоналістів базується на ідеї побудови Української

¹ Дашкевич Я. Нація та націоналізм: історіографічні проблеми й історіографічні висновки // Україна в минулому. — Київ-Львів, 1996. — Вип. 9. — С. 183–185.

² Розбудова нації. — 1929. — № 1–2. — С. 61; Державний архів Львівської області (далі — ДАЛО). — Ф. 121. — Оп. 3. — Спр. 1020. — Арк. 25.

³ Від Конгресу Українських Націоналістів // Розбудова Нації. — 1929. — № 1–2. — С. 1.